

ΜΑΡΙΑ ΡΟΥΣΑΚΗ

Μήνυμα στο Μανχάταν

εικονογράφηση
Λίλα Καλογερή

διόπτρα

1

Ο αόρατος Πίτερ

Ο Πίτερ Πάτουικ αισθανόταν σαν φάντασμα. Όχι ακριβώς σαν αληθινό φάντασμα, όπως εμφανίζονται στις ταινίες τρόμου, αλλά ένιωθε όλο και περισσότερο αόρατος. Ήταν λες και χανόταν... Έχανε συχνά τη φωνή του λόγω κρυολογήματος –άλλωστε έκανε παγωνιά τον χειμώνα στη Νέα Υόρκη–, έχανε και το χαμόγελό του πίσω από το χοντρό κασκόλ του. Αλλά ουσιαστικότερα, έχανε την παρουσία του, μια και οι φίλοι του είχαν ξεκινήσει να φέρονται περίεργα· δηλαδή, να τον αγνοούν. Δεν γνώριζε ακριβώς τι συνέβη και πότε, αλλά ο Γκάρι και ο Τεντ δεν ήθελαν να κάθονται πια μαζί του στα διαλείμματα. Δεν μοιράζονταν τα αστεία τους καθώς γελούσαν δίπλα από το ντουλαπάκι του Τεντ, το οποίο ήταν

πάντοτε σημείο συνάντησης και για τους τρεις. Ούτε τον περίμεναν να φύγουν μαζί από το σχολείο τα μεσημέρια.

Ακόμα χειρότερα, αγνοούσαν τα μηνύματά του.

ΠΙΤΕΡ

Είστε για εξερεύνηση μετά το μπάσκετ;

ΓΚΑΡΙ

...

TENT

...

ΠΙΤΕΡ

Ε, παιδιά! Πάμε για χοτ-ντογκ σήμερα; εεε;

ΓΚΑΡΙ

...

TENT

...

ΠΙΤΕΡ

Ξέρετε τι έχουμε για διάβασμα στα μαθηματικά;;;

ΓΚΑΡΙ

...

TENT

...

Κάποτε όλα ήταν φυσιολογικά. Ο Πίτερ δεν ήταν αόρατος. Αλλά από τη στιγμή που άρχισε να εξαφανίζεται, ή να αισθάνεται σαν φάντασμα, αποφάσισε να αγοράσει τα πιο

φανταχτερά αθλητικά παπούτσια στον κόσμο. Μόλις τα είδε, ενθουσιάστηκε. Τον θάμπωσαν περισσότερο από το κτίριο Κράιςλερ, το οποίο βρισκόταν απέναντι από τη βιτρίνα του καταστήματος στη γωνία Λέξινγκτον και 42ης Οδού. Ήταν μπλε ηλεκτρική, ένα χρώμα που σίγουρα θα τον έκανε να ξεχωρίζει. Δεν θα ήταν αόρατος πια. Δεν θα χανόταν στο πλήθος της πόλης του Μανχάταν. Στους διαδρόμους του σχολείου. Ή μπροστά στα μάτια των φίλων του. Θα γινόταν μεγάλος και επιβλητικός σαν ουρανοξύστης. Δεν θα τον αγνοούσε κανείς.

Ωστόσο, εκείνη την ημέρα έψαχνε κάτι άλλο. Όχι φανταχτερά μπλε ηλεκτρικά αθλητικά παπούτσια, αλλά κάτι πιο ουσιαστικό. Την απάντηση σε μια πολύ σημαντική ερώτηση. Ο σκοπός του ήταν να φτάσει στον Τερματικό Σταθμό Γκραντ Σέντραλ, τον ιστορικό σιδηροδρομικό σταθμό της Νέας Υόρκης, για να τη βρει.

Όλα ξεκίνησαν όταν άρχισε να... εξαφανίζεται. Ο Πίτερ αισθανόταν όλο και πιο αόρατος. Όχι μόνο στους φίλους του αλλά και στους γονείς του, που δούλευαν πάρα πολλές ώρες. Ο Αμερικανός μπαμπάς του εργαζόταν σε κεντρική τράπεζα και η Ελληνίδα μαμά του ήταν αρχιτέκτονας. Όποτε είχε ελεύθερο χρόνο ο μπαμπάς του, έβλεπαν ταινίες ή έπαιζαν μπίτζμπολ στο Σέντραλ Παρκ. Στον ελεύθερο χρόνο της μαμάς του, μαγείρευαν μαζί. Επέλεγε πάντα να φτιάχνουν τα πιο λαχταριστά σουτζουκάκια του κόσμου. Μάλιστα, εκείνη την ημέρα αυτό το φαγητό θα τον περίμενε στο σπίτι. Όχι επειδή είχε ρεπό η μαμά του, αλλά επειδή άφησε ένα τάπερ στο ψυγείο για να το ζεστάνει ο Πίτερ.

Περνούσε πολλές ώρες της ημέρας μόνος του. Και αφού ένιωθε σαν φάντασμα και κανείς δεν του έδινε σημασία, άρχισε να ασχολείται περισσότερο με εφαρμογές που έβρισκε στο ολοκαίνουριο κινητό του. Ήταν το δώρο του Αϊ-Βασίλη

για τις γιορτές και είχε σκοπό να το χρησιμοποιήσει για να μάθει τα πάντα σχετικά με το αγαπημένο του θέμα: τη γεωγραφία.

Ο Πίτερ, εκτός από τις ταινίες τρόμου, αγαπούσε πολύ τη γεωγραφία και ήθελε να μάθει ό,τι μπορούσε για τα κατατόπια της πόλης του. Έτσι, κατέβασε την πολύ διάσημη εφαρμογή Πορτολάνος. Λαχταρούσε να το μοιραστεί με τον Γκάρι και τον Τεντ. Τη στιγμή που κατέβασε την εφαρμογή ήθελε να τους στείλει μήνυμα.

ΠΙΤΕΡ

Δεν μπορείτε να φανταστείτε τι κάνω τώρα!

Όμως γνώριζε ήδη την απάντηση.

ΓΚΑΡΙ

...

ΤΕΝΤ

...

Δεν του μιλούσαν πια. Ο Πορτολάνος είχε γίνει ο φίλος του. Έμοιαζε σαν να μιλούσε στην καρδιά του! Ο Πίτερ μάθαινε τόσες νέες συναρπαστικές πληροφορίες για τον κόσμο γύρω του. Και με την ολοκλήρωση των ερωτήσεων στο πορτο-κουίζ θα έφτανε στις 10.000 πορτο-σβούρες! Θα γινόταν επισήμως ένας Κατάσκοπος της Γεωγραφίας!

Η τελευταία ερώτηση για να αποκτήσει τους πόντους αφορούσε τον Τερματικό Σταθμό Γκραντ Σέντραλ.

Αν ψιθυρίσετε κάτι καθώς στέκεστε στην τοξωτή είσοδο του Όιστερ Μπαρ στον Τερματικό Σταθμό Γκραντ Σέντραλ της Νέας Υόρκης, μπορεί να σας ακούσει:

- Α) ο διπλανός σας
- Β) ο σερβιτόρος στο μπαρ
- Γ) ο επιβάτης στη γραμμή Χάντσον
- Δ) ο άνθρωπος στην απέναντι γωνία

Κάποτε ο Πίτερ είχε διαβάσει ότι, αν σταθεί κάποιος στη μια πλευρά της τεράστιας κεντρικής αίθουσας του σταθμού του τρένου και ψιθυρίσει κάτι, κάποιος άλλος που στέκεται στην άκρη της αίθουσας μπορεί να τον ακούσει. Όμως ποτέ δεν το είχε δοκιμάσει. Με αφορμή τον Πορτολάνο ήρθε η ώρα να το κάνει.

Πέρασε την είσοδο του Γκραντ Σέντραλ, βρήκε το μαγαζί με το όνομα Όιστερ Μπαρ, δηλαδή το Μπαρ των Στρεϊδιών, και στάθηκε στην τοξωτή είσοδό του. Υπήρχε πολύς κόσμος τριγύρω. Ο σταθμός ήταν γεμάτος από επιβάτες που έτρεχαν να επιβιβαστούν στο τρένο ή μόλις είχαν φτάσει

στην καρδιά της Νέας Υόρκης. Βέβαια, υπήρχαν και εκείνοι που απλώς ήθελαν να κάνουν βόλτα στα υπόγεια μαγαζιά, αφού υπήρχαν γύρω στα είκοσι εστιατόρια κάτω από το έδαφος της πόλης!

Ο Πίτερ παρατήρησε τους ανθρώπους.

Ύστερα σκέφτηκε για λίγο αυτό που ήθελε να ψιθυρίσει. Αποφάσισε. Κοίταξε την απέναντι γωνία με επιμονή. Πήρε μια βαθιά ανάσα και ψιθύρισε «Σιχαίνομαι τα στρείδια».

Και ως διά μαγείας από την απέναντι γωνία του σταθμού κάποιος του απάντησε «Κι εγώ το ίδιο!».

Προτού διαπιστώσει, όμως, ποιος του είχε απαντήσει, έβγαλε το κινητό του, μπήκε στον Πορτολάνο και απάντησε στην τελική ερώτηση.

«Δέλτα!» ψιθύρισε δυνατά.

Ήταν σίγουρος ότι ο άνθρωπος απέναντι τον άκουσε και πάλι. Ωστόσο δεν απάντησε κάτι. Ο Πίτερ σκέφτηκε ότι ίσως ήταν όντως αόρατος και πως ούτε οι ψιθυροί του ακούγονταν πια.

«Δεν πειράζει. Είμαι πλέον ένας Κατάσκοπος της Γεωγραφίας!» ψιθύρισε ξανά.

Με 10.000 πορτο-σβούρες είχε ξεκλειδώσει νέες δυνατότητες στην εφαρμογή. Κυριότερα, το πορτο-μπλαμπλά και το πορτο-εξπρές.

«Άλλωστε οι κατάσκοποι δεν πρέπει να είναι αόρατοι;» ρώτησε τον άγνωστο στην απέναντι γωνία.

Ωστόσο, η μόνη απάντηση που πήρε ήταν η παράξενη βοή του σταθμού.

2

Αόρατοι φίλοι

Το απόγευμα ο Πίτερ έφτασε ενθουσιασμένος στο σπίτι του, σε ένα διαμέρισμα του δέκατου ορόφου στο Τσέλσι, στο νοτιοδυτικό Μανχάταν. Η γειτονιά του έμοιαζε με πίστα σε βιντεοπαιχνίδι. Είχε χαμηλά κτίρια, ψηλούς ουρανοξύστες, πιτσαρίες και μπαράκια σε κάθε γωνιά, αυτοκίνητα που κόρναραν οποιαδήποτε ώρα της μέρας. Ευτυχώς, στον δέκατο όροφο οι ήχοι της πόλης έσβηναν. Από τα παράθυρα συχνά έβλεπε ελικόπτερα να πετούν με χάρη πάνω από τις οροφές των κτιρίων. Έμοιαζαν με μεγάλα μεταλλικά έντομα. Το βράδυ ο ορίζοντας ήταν εξωπραγματικός, καθώς τα παράθυρα των κτιρίων έλαμπαν σαν ψηφιδωτός πίνακας.

Έλαμπε και η οθόνη του κινητού του μέσα στο μισοσκόταδο

του υπνοδωματίου του Πίτερ. Έκανε κι έναν κουδουνιστό ήχο όποτε κάποιος χρήστης έγραφε κάτι στο πορτο-μπλαμπλά. Εκείνο το απόγευμα ο Πίτερ ένιωσε σαν να μπήκε σε μυστική ομάδα. Σ' ένα παιχνίδι γνώσεων και ανακαλύψεων. Διάβαζε όλες τις αναρτήσεις στη συζήτηση που αφορούσε τα αξιοπερίεργα μέρη του πλανήτη. Όπως το Μον-Σεν-Μισέλ στη Γαλλία, μια πόλη σαν κάστρο που, ανάλογα με την παλίρροια, είναι είτε νησί είτε στεριά. Το Ζάνγκιε Ντάνξια της Κίνας με τα πολύχρωμα πετρώματα που μοιάζουν με ουράνιο τόξο. Το Μάτσου Πίτσου στο Περού, μια φανταστική πόλη στην κορυφή του βουνού. Είχε μαγευτεί! Τόσο πολύ, που ήθελε και εκείνος να συμμετάσχει στη συζήτηση.

Δημιούργησε ένα όνομα χρήστη και πληκτρολόγησε με λαχτάρα.

Π2

Γεια σας, παιδιά! Μόλις μπήκα στην ομάδα!

Ακολούθησαν πολλά καλωσορίσματα που έκαναν το στομάχι του να φτερουγίσει από ενθουσιασμό. Συνέχισε να γράφει.

Π2

Σας ευχαριστώ πολύ! Είμαι από τη Νέα Υόρκη και λατρεύω τη γεωγραφία!

Περίμενε με ανυπομονησία να του γράψουν οι νέοι διαδικτυακοί φίλοι του. Όμως εκείνη τη στιγμή η μαμά του μπήκε στο δωμάτιο.

«Πίτερ! Ώρα για ύπνο, αγόρι μου!» είπε.

Ο Πίτερ ξαφνιάστηκε. Πότε πέρασε η ώρα;

«Πέντε λεπτά ακόμα, μαμά!»

Προσποιήθηκε ότι δεν άκουσε το σχόλιο της μαμάς του για τα πεταμένα ρούχα στο πάτωμα και συνέχισε να διαβάζει τα μηνύματα.

ΖΕΛΝΤΑ

Θέλω πολύ να πάω στη Νέα Υόρκη!
Να δω το Άγαλμα της Ελευθερίας από κοντά!

MAG24

Κι εγώ το ίδιο, αλλά προτιμώ να δω την Καλντέρα
Γελλοουστούουν στην άλλη άκρη της Αμερικής!

Η συζήτηση άναψε και οι χρήστες έγραφαν για τα μέρη της Αμερικής που τους εντυπωσίαζαν. Το τεράστιο εθνικό πάρκο Γκραντ Κάνυον, τον όρος Ράσμορ με τα πρόσωπα των προέδρων σχηματισμένα στο βουνό, οι καταρράκτες του Νιαγάρα. Όμως κάτι άλλο πήρε το μάτι του Πίτερ και του κόπηκε η ανάσα.

Π2, πρέπει να πας να δεις το χειρόγραφο Βόινιτς που θα εκτεθεί αυτές τις μέρες στη Βιβλιοθήκη Μόργκαν! Μην το χάσεις!

Ξαφνικά η μαμά του άρπαξε το κινητό.

«Το κλείνουμε τώρα, Πίτερ. Καληνύχτα».

Κι έτσι απλά του έδωσε ένα φιλί στο κεφάλι, πήρε το κινητό στα χέρια της και το έβαλε στο τραπέζι του χολ. Εκεί όπου αφήναν όλοι το κινητό τους προτού πάνε για ύπνο.

«Για να κρατάμε ισορροπίες», είχε εξηγήσει ο πατέρας του όταν έθεσαν αυτό τον περίεργο κανόνα.

Όμως ο Πίτερ δεν καταλάβαινε τι εννοούσε λέγοντας «ισορροπίες». Ειδικά εφόσον ήταν έτοιμος να μάθει για κάτι συναρπαστικό που θα γινόταν στην πόλη του.

«Πέντε λεπτά ακόμα, μαμά! Σε παρακαλώ!»

«Αύριο ξημερώνει μια καινούρια μέρα, αγάπη μου!» του απάντησε η μαμά του και έσβησε το φως.

Πολύ τον εκνεύριζε ο αινιγματικός τρόπος με τον οποίο εξηγούσαν τα πράγματα οι γονείς του. Αινιγματικό ήταν και αυτό που του έγραψε ο χρήστης της εφαρμογής. Τι ήταν αυτό το χειρόγραφο Βόιν... κάτι;

Το επόμενο πρωί στο σχολείο ήθελε να το συζητήσει με κάποιον. Να εξερευνήσουν μαζί αυτό το έκθεμα. Να επισκεφθούν μαζί τη Βιβλιοθήκη Μόργκαν. Άλλωστε ποτέ δεν είχε πάει εκεί και θα ήταν διασκεδαστικό να την ανακάλυπτε με έναν φίλο του. Ή με δύο φίλους του. Κοίταξε προς τη μεριά του Γκάρι και του Τεντ. Γελούσαν δυνατά καθώς ο Τεντ έβγαζε ένα βιβλίο από το ντουλαπάκι του. Ο Πίτερ πήρε μια βαθιά ανάσα και τους πλησίασε.

«Τι γίνεται, παιδιά;»

Ο Γκάρι και ο Τεντ τον κοίταξαν με έκφραση απορίας, σαν να μη γνώριζαν τον παλιό φίλο και συμμαθητή τους.

«Α... γεια», είπε ο Τεντ.

«Χθες κατάφερα να φτάσω στους 10.000 πόντους στον Πορτολάνο και ξεκλείδωσα νέες δυνατότητες στην εφαρμογή! Δεν θα το πιστέ—»

«Στο ποιο;» ρώτησε ο Γκάρι.

«Στον Πορτολάνο! Είναι μια φανταστι—»

«Τεντ, θα αργήσουμε. Πάμε να πιάσουμε θέσεις», είπε ξαφνικά ο Γκάρι.

Κι έτσι ο Πίτερ έμεινε να τους παρακολουθεί να απομακρύνονται, χωρίς να ακούσουν τίποτα απ' ό,τι τους έλεγε.

Αποφάσισε να μπει κι εκείνος στην τάξη για να πιάσει μια καλή θέση. Η μόνη που ήταν άδεια ήταν οι μπροστινή, ενώ ο Γκάρι και ο Τεντ κάθονταν στην τελευταία σειρά. Ένωθε σαν φυτό. Θύμωσε και με τη δασκάλα που τους άφηνε κάθε μέρα να επιλέγουν το θρανίο τους. Θα προτιμούσε να καθόταν μόνιμα δίπλα τους.

Για να σε αγνοούν περισσότερο; άκουσε μια φωνή στο μυαλό του. Ήταν η συνειδήσή του. Και πολλές φορές ήθελε να την αγνοεί ακριβώς όπως τον αγνοούσαν οι άλλοι. Όμως ήταν επίμονη.

Να βρεις καινούριους φίλους, του είπε.

Αλλά ο Πίτερ δεν είχε άλλους φίλους. Μετά σκέφτηκε ότι ίσως να αποκτούσε σιγά σιγά. Μπορεί να μην ήταν δίπλα του,

αλλά έμοιαζαν με φίλους. Ήταν οι... αόρατοι, διαδικτυακοί φίλοι του.

Μετά το σχολείο ήταν πανέτοιμος να μάθει περισσότερα για τους χρήστες του πορτο-μπλαμπλά, για τον Πορτολάνο και για το περίεργο χειρόγραφο. Αισθάνθηκε ξανά την κοιλιά του να φτερουγίζει από ενθουσιασμό. Όσπου άκουσε τη δασκάλα να λέει: «Ετοιμαστείτε όλοι για το τεστ».

Ο Πίτερ έπαθε σοκ. Σήκωσε απότομα το χέρι του.

«Ποιο τεστ, κυρία;»

Η δασκάλα τον κοίταξε με την ίδια απορία που ήταν ζωγραφισμένη στο πρόσωπο των δύο φίλων του λίγο νωρίτερα.

«Μα, Πίτερ... Το τεστ γεωγραφίας, βέβαια. Πού είναι το μυαλό σου;»

Ξάφνου άκουσε γέλια από τα πίσω καθίσματα της αίθουσας.

«Στα παιχνιδάκια!» χλεύασε μια γνώριμη φωνή.

Όλη η τάξη ξέσπασε σε γέλια.

Τα μάγουλα του Πίτερ αμέσως κοκκίνισαν σαν μικρά ηφαίστεια.

*Θέλω να εξαφανιστώ,
σκέφτηκε. Θέλω να γίνω
αόρατος.*

Δεν τόλμησε να μιλήσει ξανά στον Γκάρι και τον Τεντ. Τελικά δεν ήξερε ποιο ήταν χειρότερο. Να τον αγνοούν σαν να μην υπάρχει ή να τον κοροϊδεύουν μπροστά σε όλους;

Όλη μέρα, για παρηγοριά, έριχνε κλεφτές ματιές στο κινητό του. Κάπου εκεί βρίσκονταν οι αόρατοι φίλοι του και θα επικοινωνούσε μαζί τους με την πρώτη ευκαιρία.